— Ոչինչ,

Կը մտածէր Գուրգէն թէ այդ մարդը քսանչորս ժամու մէջ երեք օրուան ճամփայ էր քալած եւ անօթի, եւ հացի խօսք չէր ընէր ամենեւին, ուստի շուտ մը ուժեղ ձայնով կանչեց.

— Վահրի՛ճ:

— Հրամայէ, տէր,— ըսաւ մեր հին ծանօթ Վահրիճ:

— Զրուցէ մեզի շուտ կերակուր բերեն:

Վահրիճ գնաց կերակուր ուզելու. Յովնան անշարժ նստեր, աչքերը գետնին սեւեռեալ կը նայէր, իսկ Գուրգէն սենեակին մէջ վեր, վար կը շրջագայէր, եղած վիճակին վրայ խորհրդածելով եւ այդ ժողովրդեան մարդուն, ինք նախարարական՝ ամօթալից ակնարկ մը նետելով, իբր թէ իր Արծրունի եւ Մամիկոնեան լինելուն ամաչէր, մոռն ալով թէ այդ նախարարական իշխանութեան առաջին զոհեդ րուն մէկն ինքն էր:

Լռութեամբ կերակուր կերան գրեթէ առանց խօսելու: Գուրգէն Յովնանու երեսը նայեցաւ:

— Դու պէտք է քնանաս քիչ մը, Յովնան, վասնզի քեզի հետ ետքը գործ ունինք:

— Եթէ գործը կարեւոր է, հոգ չէ:

— Ո՛չ, պէտք է հանգչիս, եւ կ'էս-գիշերեն վերջ քեզ հետ կ'երթանք:

— Լաւ,— ըսաւ Յովնան եւ Գուրգէն տեսաւ, որ քանի մը վայրկեան ետքը իր անուանակից մարգարէին նման կը քնէր, թէպէտ մենք գիտենք, որ իւր սիրտը նաեւ նորա նաւուն պէս ալեկոծեալ էր: Կ'էս-գիշէր չի կար, երբ ելաւ կանգնեցաւ Յովնան. այդ զօրաւոր կազմուածքը պէտք չունէր երկայն հանգստեան, արդէն բոլորովին կազդուրել էր. նոյնպէս ելաւ Գուրգէն եւ ահա քիչ մը վերջը մեր երկու